

[Socialministeren]

anvendelse af understøttelserne. Samtidig er det vigtigt, at parterne får større økonomisk interesse i at udnytte de aktiverende tilbud og ikke mindst en tilskyndelse til at skabe de struktur- og holdningsmæssige ændringer på arbejdsmarkedet, der vil gøre det muligt at beskæftige en større del af de arbejdssøgende.

Til sidst vil jeg understrege, at den bedste indsats for de svage stillede vil være en fortsættelse af regeringens økonomiske politik og en gennemførelse af de strukturpolitiske initiativer, regeringen har foreslået. Kun derved bliver det muligt at skabe den holdbare fremgang i beskæftigelsen, der for alvor løser de sociale problemer.

*Forhandling***Pia Kjærsgaard (FP):**

Jeg skal foreløbig sige tak til socialministeren for besvarelsen. Jeg vil kommentere den senere.

Kommunernes Landsforening præsenterede den 11. marts 1991 en undersøgelse om sammenhængen mellem husstandenes indkomster og udbetalinger af sociale kontantydelse. Af denne undersøgelse fremgik det, at de husstande, der hører til blandt de højere indtægtsgrupper, faktisk modtager betragtelige overførselsindkomster. F.eks. modtager den mest velstående femtedel af de danske husstande kontante ydelser for ca. 5 mia. kr. om året.

Er man medlem af en arbejdsløshedskasse, kan man modtage op til 120.000 kr. om året i arbejdsløshedsdagpenge, uanset hvor stor ægtefællens indkomst er.

En familie med 2 børn under 6 år får ca. 15.000 kr. skattefrit i børnefamilieydelse om året. Dette beløb modtager familien, uanset hvor meget den i øvrigt tjener. Den politiske baggrund lyder, at det koster penge at have børn, hvorfor alle skatteydere – også lavtlønnede uden børn – skal betale udgifterne.

Studerende kan få SU. Hjemmeboende studerende kan få op til 23.000 kr. om året og udeboende op til 38.000 kr. om året. Hvis den studerende er gift, gives disse beløb uanset ægtefællens indkomst.

Studerende er i øvrigt en indkomstgruppe, der viser, at den måde, hvorpå man gør folks indkomster op i forbindelse med tildeling af overførselsindkomster, er forkert. Indkomster,

skatter og overførselsindkomster opgøres almindeligvis for et år ad gangen, men folk lever i almindelighed længere end et år. Det relevante mål for indkomstfordelingen er forbrugsmulighederne over hele livsforløbet. Hvis man nøjes med at vurdere menneskers indkomst på årsbasis, kommer man til at tælle folk med som henholdsvis rige og fattige, hvor det ikke er tilfældet. Hvis man f.eks. ser på et år ad gangen, vil uddannelsesstøtten tilsyneladende gå til lavtlønsgrupper. Hvis man derimod ser på hele livsforløbet, vil man se, at uddannelsesstøtten typisk går til højindkomstgrupperne, fordi livslønnen som regel stiger med uddannelsesforløbet; en advokat er ikke nødvendigvis fattig, fordi han har haft en årsindkomst på 38.000 kr. om året i studietiden.

I Danmark er det altså ikke nød og trang, der er afgørende for, hvorvidt man modtager kontante ydelser fra det offentlige. Det er ikke kun økonomisk svagt stillede, der modtager ydelserne fra det offentlige. Det såkaldte individualprincip betyder, at også velhavende familier med børn modtager kontante ydelser fra det offentlige, og det gør unge fra økonomisk trykke miljøer også. Arbejdsløse, syge, førtidspensionerede og studerende modtager ligeledes kontante ydelser fra det offentlige, fuldstændig uafhængigt af om ægtefællen har en stor indkomst. Dette foregår altså samtidig med, at andre, der er i virkelig nød, intet modtager eller fratages muligheder, blot fordi de har sparet op til deres alderdom. Man kan altså sige, at når det gælder alle andre end folkepensionisterne, er de ydelser, man modtager fra det offentlige, ikke transbestemte, men lige så snart man bliver 67 år, bliver bistanden i allerhøjeste grad transbestemt. Det finder jeg er meget mærkeligt og inkonsekvent.

Med vores nuværende system med overførselsindkomsterne hører følgende situation med til hverdagens barske realiteter: En direktør med en årsløn på en halv million kroner samt forskellige frynsegoder er gift med en studerende, der modtager 36.000 kr. om året i SU. Ægteparret modtager 3.000 kr. i kvartalet for deres to børn. De betaler fuld takst for vuggestue og børnehaven, men kommunen betaler alligevel det meste af disse udgifter, ca. 100.000 kr. Ved siden af dette begunstigede ægtepar bor en ældre dame. Hun har pligtro betalt sin skat hele sit liv. Hun venter på at komme på plejehjem.